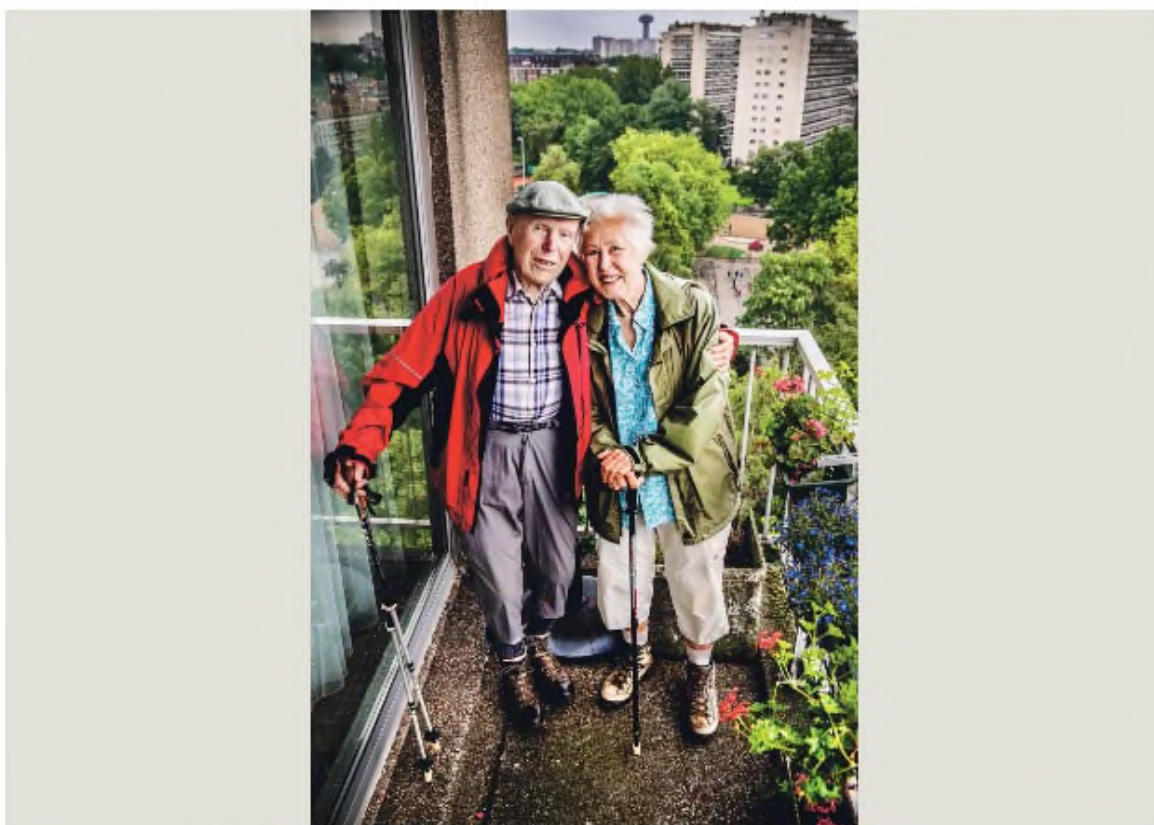

Wandelclub Pégase vergrijst, maar wandelt moedig voort

Brussel 18/06/2016 - 10:09 Ken Lambeets

Lucette en Luc Vandermeiren-Jaumain leerden elkaar kennen via Pégase. (© Saskia Vanderstichele)

Honderdentien kaarsjes mag de Brusselse wandelclub Pégase dit jaar uitblazen. En als het van voorzitter Lucette en haar man Luc afhangt, zullen daar nog vele jaren bij komen. "We zijn altijd al aan nieuwe leden geraakt. Dat is het mirakel van Pégase."

Bij het honderdjarige jubileum ontving Pégase nog een brief met felicitaties van koningin Fabiola. Geregeld via de pedicure van Hare Majesteit, die sinds jaar en dag lid van Pégase was. Ondertussen zijn we tien jaar verder. Koningin Fabiola is niet meer, maar de club die in 1906 boven de doopvont werd gehouden, telt nog steeds 430 leden.

Aan het begin van de twintigste eeuw had Touring Club België, opgericht in 1895, een levendige afdeling fietstoerisme. Terwijl er meer en meer auto's in het straatbeeld opdoken, geraakten de fietsers van Touring steeds meer in de verdrukking. Die onvrede leidde tot de stichting van Pégase, in de begindagen exclusief voor fietsers. Voor de Tweede Wereldoorlog trok een groep vrienden er ieder weekend met de fiets op uit. Zelfs tijdens de oorlog, toen je nergens aan fietsbanden kon geraken, bleef Pégase actief. Om elkaar te blijven zien, spraken leden van Pégase af in de bossen rond Brussel om te kamperen, ook al was dat levensgevaarlijk. Na de oorlog startte een van de fietsers een wandelafdeling. Die heeft vandaag de overhand, al staat er nog steeds een fietswiel in het logo.

Lucette Jaumain, 83 jaar, woont al haar hele leven in Schaarbeek. Sinds 1997 is ze voorzitter van Pégase. "Ik ben lid sinds 1963." Haar man, Luc Vandermeiren, wordt binnenkort 90 jaar. Luc: "Vroeger woonde ik in Antwerpen, ik fietste vaak. Enkele kozijnen vertelden me over Pégase. 'Ge moet daar eens naartoe gaan. Er zijn veel schoon poezekes te vinden!' Zo hebben Lucette en ik elkaar leren kennen."

Lucette: "We waren allebei veertig jaar en we hadden geen kinderen. Maar Pégase is ons kind. In de loop van de geschiedenis hebben er zich veel koppels gevormd in onze club. Dat gebeurt vandaag nog steeds."

De leden van Pégase kunnen elkaar drie keer per week treffen. Op woensdag zijn er wandelingen van 12 en 18 kilometer in de buurt van Brussel, en eentje van 25 kilometer die meestal wat verderop plaatsvindt – vaak in de Ardennen. Op zaterdagmiddag wandelen de leden van Pégase in het Zoniënwoud. Op zondag zijn er van april tot november fietstochten en natuurlijk ook wandelingen.

"Op zondag vertrekken we vaak aan het Zuidstation of aan het Centraal Station, voor staptochten in de Ardennen of in de Hoge Venen - we reizen liever per trein dan met de auto. Soms gaan we met de rugzak op weekend. Eén keer per jaar gaan we op reis met de autobus, meestal naar Frankrijk. We zijn al in Picardië en Normandië geweest, vorig jaar waren we in Colmar. Ook Engeland, Duitsland, Nederland en Denemarken staan op ons palmares."

Tijdens de wandelingen is de voertaal Frans, al worden er ook andere talen gesproken, soms door elkaar, zoals dat gaat in Brussel. Af en toe wordt er halt gehouden voor wat uitleg over de natuur of over een kerkje dat zich langs het wandelpad bevindt. Bij langere tochten neemt iedereen een picknick mee en wordt er een fijne plek gezocht om de boterhammen op te smikkelen.

De gidsen werken volledig vrijwillig. Een overzicht van de wandelingen bevindt zich in het bulletin van de club, dat sinds jaar en dag maandelijks via de post wordt bezorgd. Het grootste deel van het lidgeld, een schamele 14 euro per jaar, gaat naar de postverdeling. "Al ontvangen steeds meer leden het boekje via e-mail."

Zonder subsidies

"De meeste leden zijn al een beetje ouder, le cercle vieillit," vertelt Lucette. "We hebben leden van negentig jaar en ouder. Er zijn veel meer dames dan heren. Veel alleenstaande dames ook. De uitstappen op woensdag hebben het meeste succes. Met de drie groepen samen komen we vaak aan een honderdtal stappers. Op zondag lopen er meer jongeren mee."

"Luc en ik beperken ons de laatste tijd tot de gezamenlijke picknick, die één keer per maand wordt georganiseerd," zegt Lucette. "We wandelen dan een klein toertje en we praten wat bij met oude vrienden. Soms komen er mensen plots niet meer opdagen, omdat ze zich niet meer kunnen verplaatsen. Dat is het leven."

Of Pégase nog een toekomst heeft? "We hopen van wel. Tot nog toe vonden we altijd opnieuw nieuwe leden. Onze vorige voorzitter zei altijd: 'Dankzij de vrijwilligers zal Pégase altijd blijven bestaan.'"

Op naar de volgende 110 jaar, dus. Voorwaarts, mars!